

I N T R O D U C E R E

I. *Românii și ținuturile locuite de ei.*

În afară de Românii din Peninsula Balcanică, cunoscuți astăzi sub numele de Aromâni, mai există o mică populațiune, cu locuințele așezate într'o regiune situată *la nordul golfului Salonic*, de aceeași origine cu Românii de pretutindeni, cunoscută sub numele de *Meglenoromâni* sau *Români din Meglen*.

Acești Români sunt singurii din marea tulpină a românismului balcano-carpatic care și-au pierdut numele lor de neam, păstrat cu atâta tenacitate de Românii din Dacia, de Aromânii din Pind și, un timp oarecare, de Rumârii din Istria. O bună parte dintre ei a fost silită de unele împrejurări să-și părăsească legea strămoșească, îmbrățișând islamismul. Aceștia sunt, iarăș, singurii reprezentanți ai **cultului lui Mahomed**; nu numai dintre Români, dar dintre toate **popoarele de rasă latină**. Ei între ei se numesc «Vlași» și cu acest nume **sunt cunoscuți de neamurile cu cari stau în apropiere**; numele «**Rumon**», cu care ar fi trebuit să se cheme, s'a pierdut fără urmă.

Se înțelege dar, că noua denumire de Meglenoromâni dată acestor «Vlași», în spre deosebire de Macedoromâni, se întrebuintează numai de către cărturari și servește mai mult ca să arate regiunea în care sunt cuprinse satele locuite de ei. Ei înșiși nu numai că nu cunosc acest nume, dar nu știu nici măcar de numele «meglenit» pe care, iarăș, numai cărturarii îl întrebuintează, în opoziție cu român, aromân și istroromân.

Acești «Vlași» numesc «meglenit» numai pe Bulgarul, Pomacul sau Iurucul, despre care va fi vorba mai jos, din *Caragiova*, ca unii care într'adevăr locuiesc în regiunea cunoscută sub numele de Meglen. De aci dar, iarăș, se înțelege că, dacă și «Vlașii» s'ar numi megleniți, atunci ei s'ar confundă cu celelalte neamuri și, în cazul acesta, mândri din fire cum sunt de originea lor, în nici un caz ei n'ar primi să fie luați de Bulgari, Pomaci sau altcineva.

Dar ca să înțelegem și mai bine întrucât numele de «meglenit» se potrivește sau nu cu locurile pe cari le ocupă Românii, în regiunea despre care este vorba, să căutăm mai întâiu să vedem care sunt ținuturile cari țin, propriu zis, de regiunea cunoscută sub numele de

«Meglen» sau, pe turcește, «Caragiova» și apoi să trecem și în regiunea ocupată de Meglenoromâni, ca să vedem unde sunt așezate satele lor.

Meglenul, așa cum se cunoaște din timpurile cele mai vechi, cuprinde câmpia care se întinde dealungul unui șir de munți care pornește de la muntele *Nidže*. Acest munte se află situat în dreptul curbăturii de Sud a râului *Țârna* (vechiul *Erigon*, pe turcește *Kara-su* «apă neagră»), care izvorăște în apropiere de *Zeljeznitza* (Demirhissar) și cuprinde în sine întreaga regiune *Murihova*. De la acest munte, în spre direcția Nord-est, până aproape de *Marianska Planina*, se întinde o coamă de munte cu vârfurile mai înalte «*Kožuh*» și «*Zona*», acest din urmă având o înălțime de 2092 m., la poalele căruia se lasă o câmpie dintre cele mai fertile din întreaga Macedonie, străbătută de o mulțime de ape curgătoare. Această câmpie, care în partea de Sud începe de la râul *Șiroka-reka* (Geniș-dere), vreo 15 km. la Nord de orașul *Vodena*, se întinde în spre Nord-est până la cele două comune românești *Lugunța* și *Birislav*, având, peste tot, o lungime de 40 km. și o lărgime între 5, pe alocuri, 10 km. Toată această câmpie împreună cu munții dealungul cărora se întinde, se chiamă *Meglen* sau *Caragiova*. Ea se împarte în două porțiuni bine țărmurite: o parte, anume cea mai mare, cu o întindere de 25 km. și o lărgime de la 5—10 km., începând la Sud de la râul *Șiroka-reka* până la comuna bulgărească *Fuștani*, și alta, de la această comună, având o lungime numai de 15 km. și o lărgime de 3 km., până la cele două comune românești *Lugunța* și *Birislav*. Cea dintâiu este propriu zis Meglenul sau Caragiova bulgărească. Ea este și cea mai fertilă din întregul cuprins al Macedoniei, ca una care dă trei recolte pe an. Pe această câmpie se află presărate vreo 50 de sate bulgărești, ocupate mai târziu și de către Iuruci. Iată acum și descrierea pe care ne-o face I. G. v. Hahn, cel dintâiu dintre scriitorii veacului trecut care ne vorbește despre ținutul Meglenului, în capitolul «Die Landschaft Moglena» din lucrarea sa *Reise durch die Gebiete des Drin und Wardar* (1867) p. 260: «Der Name dieser Landschaft stammt von dem bulgarischen Worte mogla, Nebel; die eingebornen sprechen ihn Mėglen aus. Ihr türkischer Name ist Karadschowa d. i. schwärzliche Ebene. Diese Landschaft bildet eine einförmige Mulde von 6 St. west-östliche Länge und 4 St. größter nordsüdlicher Breite. Sie wird von drei Hauptbergketten eingefasst. Gegen Westen der *Nidsché*, welcher von den Türken *Kaimak-Zolan* genannt wird, dessen steiler Gipfel den grössten Teil des Jahres mit Schnee bedeckt ist. Gegen Norden die Kossufkette, welche einer senkrechten Mauer gleicht und gegen Süden eine andere Kette, die von dem *Kaimak-Zolan* ausläuft und allmählig abfallend sich in die Ebene von Salonik verliert, wo ihr Ende *Bosaktschi-Burnu* genannt wird. După I. G. v. Hahn, acela care completează descrierea ținutului despre care este vorba, este C. Jireček în *Geschichte der Bulgaren* p. 27: «Vom Nidže streicht gegen NO. zu den Vardarengen ein steiler und wie eine Säge gezackter Kamm, an welchem die *Kožuch* (Kožov)

Planina, eine senkrechte Mauer, emporragt; er endigt am hübsch geschnittenen *Pajak*. Dieser Gebirgszug umfasst von N. und O. das interessante Ländchen *Moglena* (man sagt auch *Meglinó*, türk. *Karagiova*) das im S. durch eine Hügelkette gegen die Küstenebene abgegrenzt ist. *Moglena*, ehemals ein gefährlicher Schlupfwinkel für Strassenräuber und Wegelagerer, war noch vor 20 Jahren ebenso wie die *Dibra* völlig unbekannt und unzugänglich. In 54 Dörfern wohnen hier Bulgaren, Makedo-Rumunen und Türken, sämmtlich grösstenteils fanatische Mahomedaner. Die Fruchtbarkeit des Bodens ist ganz ausserordentlich; viele Äcker geben drei Ernten im Jahre. Zur landschaftlichen Anmuth gesellt sich eine angenehme frische Gebirgsluft. Die zahllosen Wasseradern bilden einen Bachfächer, welcher sich zur *Moglenica* einigt, die in den *Koludej* mündet.

Trecând acum la locuințele Românilor, vom vedeà, mai întâiu, că ele se reduc la un orașel și zece comune. Dintre acestea, numai orașelul *Nânta* se află așezat în a doua porțiune a câmpiei *Caragiova*, la poalele muntelui *Zona*, precum și comunele amintite mai sus: *Lugunța* și *Birislav*, așezate una lângă alta, la extremitatea ei nordică. Toate celelalte comune cu locuitori români, cum sunt: *Huma*, *Oșani*, *Liumnița*, *Cupa*, *Țarnareca*, precum și cele trei comune cu locuitori români bulgarizati: *Barovița*, *Căinco* și *Sirminina* se găsesc, după cum vom vedeà la descrierea fiecărei comuni în parte, în părțile muntoase din spre răsărit, în afară de ținutul *Meglenului* sau al *Caragiovei*, înțeles în limitele fixate mai sus ¹⁾.

Din această situație a comunelor românești, rezultă că majoritatea Românilor nu se găsește în ținutul *Meglenului*. Cu toate acestea, noi trebuie să ținem la denumirea de *Meglenoromân*, ca una care pare mai pregnantă și chiar mai potrivită pentru deosebirea lor de ceilalți Români din Peninsula Balcanică. În afară de aceasta, întrucât centrul lor *Nânta* se află situat în *Meglen*, ar trebui să admitem că, înainte de așezarea Românilor în celelalte sate, mulți dintr'înșii vor fi fost grupați, în apropierea *Nantei*, mai la Sud, și chiar în *Caragiova* bulgărească. Numai mai târziu, nevoiți fiind de prigonirile coloniștilor Turci, ei își vor fi mutat locuințele în munți, acolo unde îi găsim astăzi și unde se simțiau mai la adăpost.

* * *

Cei dintâiu dintre etnografii popoarelor balcanice care a scris, în trecut, asupra ținutului *Meglen*, vorbindu-ne și despre Români din acest ținut, este scriitorul grec *B. Nicolaidis*, în lucrarea sa *Les Turcs*

¹⁾ *A. Tošer*, într-o descriere a districtului *Ghevgheli*, publicată în *Periodičesko Spisanie* (anul VII, 1890, p. 754), între comunele românești «vlaški sela» trece și comunele bulgărești *Leskovo* și *Tușin*. Cea dintâiu, *Leascova*, a fost odată comună românească. Astăzi locuitorii ei sunt bulgarizați peste tot. Cea din urmă, este comună curat bulgărească și trecerea ei printre comunele românești dovedește că autorul a scris despre comunele românești numai din auzite (cf. *Archiv für slavische Philologie*, XV, p. 94).

et la Turquie contemporaine (vol. II p. 295) apărută în 1859. În această lucrare, autorul ne vorbește despre ținutul Meglen cuprins în districtul Vodena, cu un număr de 50 de sate locuite de Bulgari și Români, care, cu două sute de ani înainte, au trecut la islamism. După Nicolaides, acela care s'a ocupat mai de aproape de toate rasele cari locuiesc în ținutul Meglen, este I. G. v. Hahn în o. c. p. 261. Iată ce ne spune el: «Trei rase deosebite locuiesc în această regiune. Dintre acestea rassa bulgărească este cea mai numeroasă; ea poate fi privită și ca indigenă. Cea mai mare parte dintr'nsa este mahomedană. După ea vin Iurucii emigrați din Asia, care se deosebesc în Fatichani și Iuruci sau Coniari. A treia rassă este cea valahă, dintre care o parte locuiește în cel mai mare sat *Notjie*, ai cărui locuitori au trecut la islamism». Lui Hahn nu i-au scăpat nici particularitățile graiului meglenit, care se aseamănă mai mult cu limba Românilor din nordul Dunării. «Valahii mahomedani care locuiesc numai în localitatea *Notjie* și satele valahe creștine din Moglena vorbesc un dialect care se deosebește atât în pronunțare cât și în cuvinte de limba celorlalți Valahi din Macedonia; graiul lor arată mai multă asemănare cu dialectul vorbit la Nordul Dunării». După Hahn, vine Apostol Mărgărit, fostul inspector general al școalelor românești din întreaga Peninsulă Balcanică. Mărgărit a scris în *Convorbiri Literare* din 1874 (vol. VIII, p. 207) în completă necunoștință de cauză, și în așa fel, încât aceia despre care scria dânsul par'că ar fi trăit peste mări și țări și îi era cu desăvârșire cu neputință ca să aibă informațiuni, dacă nu precise, dar cel puțin care să se apropie mai mult de adevăr, mai cu seamă că era vorba de o populațiune românească. După relatările lui Mărgărit, în ținutul Caragiovei, se găsesc cinci comune curat românești, având fiecare peste 400 de familii, toate turcite. Dintre numele acestor comune, Mărgărit își aduce aminte numai de comuna *Megleni* și *Nânta*. Celorlalte trei comune nu le cunoaște numele. El mai adaogă că graiul acestor Români se apropie mai mult de dialectul dacoromân decât de acela al Aromânilor. După datele culese de Mărgărit, vorbește și M. E. Picot (*Les Roumains de la Macédoine*. Paris 1875 p. 39) despre cele cinci comune din Meglen convertite la islamism. Un alt scriitor român care a scris despre Meglenoromâni este N. Popilian, în lucrarea sa «*Românii din Peninsula Balcanică*» din 1885. Printre grupurile de Români din Peninsula Balcanică, Popilian citează și pe Românii turciți, așezați în mai multe comune situate la poalele muntelui Caragiova. Dintre acestea el amintește numai *Nânta* și *Oșani*. Cu privire la dialectul lor, și Popilian recunoaște că el se apropie mai mult de graiul Românilor din Dacia.

Acela care, însă, după I. G. v. Hahn, ne-a vorbit mai pe larg despre Meglenoromâni, ca despre o populațiune românească, dându-ne informațiuni sigure despre locurile pe cari le ocupă și despre limba lor, este G. Weigand. Este drept că Weigand nu i-a descoperit pe Meglenoromâni, căci, din cele ce preced, existența lor ca populațiune românească era cunoscută cu mult înaintea lui, și despre ei amintește

în trecut chiar C. Jireček, în *Geschichte der Bulgaren* (p. 28, 113, 575), după ce înaintea lui, și chiar înaintea lui Hahn pomenise, deși cam vag, un alt scriitor grec ¹⁾. Cu toate acestea, acela care ne-a dat informațiuni mai mult sau mai puțin complete, într'un studiu special *Vlacho-Meglen* (eine ethnographisch-philologische Untersuchung, Leipzig, 1892) despre locuințele, numărul lor și mai ales despre particularitățile graiului ce vorbesc, este G. Weigand. Și Weigand, tot ce a scris despre Megleno-români, n'a scris din auzite. Dânsul a făcut două călătorii în ținutul Meglenului: una scurtă fără ca să se oprească, călătorie de recunoaștere, despre care ne vorbește în volumul I din *Die Aromunen* (ethnographisch-philologisch-historische Untersuchungen über das Volk der sogenannten Makedo-Romanen oder Zinzaren. Leipzig 1895), în capitolul «Ausflug nach Vlacho-Meglen und Rückkehr nach Monastir» (p. 22—31); a doua, mai lungă, de la 26 Aprilie până la 15 Maiu, despre care ne vorbește, în parte, tot în opera citată mai sus (p. 241—251) și în introducerea lucrării *Vlacho-Meglen*. De sigur că și în lucrarea lui G. Weigand se găsesc strecurate unele greșeli, despre care se vorbește, în amănunțit, la locul cuvenit, în cuprinsul lucrării mele. Cu toate acestea, considerată în întregime și mai ales în partea filologică, ea se înfățișază ca o lucrare științifică, cu calități statornice. Tot aici trebuie reamintit că despre Meglenoromâni Weigand a mai scris, în trecut, și în studiul său *Die Sprache der Olympo-Walachen* (Leipzig 1888), apărută cu doi ani înainte de a fi călătorit în ținutul Meglen. În această lucrare Weigand vorbește aproape la fel ca Mărgărit: «mai reamintesc că în Munții Caragiovei se află situate patru sate (localități) românești, ai căror locuitori au trecut la islamism (!), dar care și-au păstrat limba lor maternă». În fine, în *Enciclopedia Română* de Dr. C. Diaconovici (Tomul III, 1904), sub cuvântul Moglena, Weigand, ocupându-se de Români din acest ținut, specifică că din cele unsprezece sate, numai Nonte s. Notie, Oșin, Borislavți, Lugunți sunt așezate în Meglenul bulgăresc, celelalte: Liumnița, Huma, Cupa, Coinsco Sirminina, Țârnareca, Barovița sunt situate în Meglenul românesc. La acestea observ că *Oșani* nu intră în Meglenul bulgăresc, fiind așezat nu numai în afară de câmpia Caragiovei, dar chiar pe dealurile ce se lasă la dreapta acestei câmpii. Numele comunei *Birislav* nu este *Borislavți*, aceasta cel puțin în ce privește felul cum pronunță Românii, căci

¹⁾ Este interesant de notat aici, că încă de pe la începutul sec. XIX, Românii din Meglen îi erau cunoscuți și învățații grec, care nu cu puțin a contribuit la propășirea învățământului în școlile grecești din principatele românești, *Daniel Dimitrie Philippide*. În cartea sa «Geografia României», vorbind despre răspândirea elementului românesc în afară de hotarele Țării, el amintește că, printre centrele din Macedonia locuite de Români, se mai găsește «în jurul Salonicului un sat mare românesc, ai cărui locuitori, din incuria păstorului, sunt mahomedani, deși nu știu boabă turcește, vorbind numai românește». Evident că acest sat, după cum foarte bine observă N. Bănescu, este Nânta, despre care va fi vorba, mai pe larg, în cuprinsul acestei lucrări. (Cf. N. Bănescu, *Vieța și operele lui Daniel (Dimitrie) Philippide*, publicat în *Anuarul Institutului de istorie națională* de Alex. Lapedatu și Ioan Lupaș. Vol. II (1923) p. 161.

satul, deși are nume de origine slavă, astăzi este locuit numai de Români și, transcriindu-l, nu este nevoie ca să-l etimologhizăm, spre a-l face mai slav decât este. Cât am stat la Birislav, n'am auzit pronunțându-se *Borislaști* și nici un elev din câți mi-au trecut prin școala comercială din Salonic, nu s'a înscris ca fiind originar din *Borislaști*.

După Weigand, acela care a scris un capitol în aparență destul de voluminos, însă în fond plin cu nimicuri, este Ioan Nenițescu, în cunoscuta lucrare *Dela Românii din Turcia Europeană* (studiu etnic și statistic asupra Aromânilor, cu aproape una sută de gravuri și cu o hartă etnografică, București 1895). Informațiunile pe cari ni le dă I. Nenițescu (p. 379—400) sunt culese de la «câțiva elevi ai liceului român din Bitule, câțiva Aromâni mahomedani din Nânta, înrolați în oastea regulată turcă și aflători în garnizoana de Monastir, câțiva negustori călători, precum și dela un institutor care sosia dela Lumnița, anume pentru a-mi aduce notițe statistice». După cum se vede, mulți au fost informatorii lui Nenițescu, până și soldați români din Nânta, însă pentru aceasta, în cuprinsul celor 22 de pagini, autorul nu face nimic alt decât să polemizeze cu Weigand, obiectându-i, între altele, că înainte de dânsul, Șincai descoperise Meglenul, că Weigand slujește limba Megleniților scriind odată *pricâzma* altădată *pricazma*, în fine, și alte multe, din care numai informațiunile elevilor, soldaților și neguțătorilor lipsesc cu desăvârșire.

După acești scriitori, ultimul care a scris asupra Meglenoromânilor, din văzute, nu din spusele unora și altora, este Pericle Papahagi. Lucrările lui Papahagi sunt *Românii din Meglenia* (texte și glosar). București, 1900 și *Megleno-românii*, partea I și II, București 1902, (extras din Analele Academiei Române. Seria II. Tom. XXV. Memoriile secțiunii literare). În aceste lucrări cu caracter folkloristic, mai mult decât în lucrarea lui Weigand, ni se dau un număr de basme rediate bine în graiul meglenoromân, din care ne putem formă o idee aproape completă despre particularitățile aceluia dialect. Deasemenea Papahagi, ca unul care a cunoscut mai de aproape pe Meglenoromâni, ne dă cele mai prețioase informațiuni cu privire la viața și ocupațiunea Meglenoromânilor.

În afară de acești autori, toți ceilalți cari au scris asupra Meglenoromânilor s'au mulțumit să utilizeze, în parte, scrierile acestora, neaducând nimic nou pentru cunoașterea lor mai de aproape.

* * *

Cunoscând acum adevărata regiune ocupată de Români, voiu încercă să dau o mică descriere a comunelor românești, înșirând tot ceace am putut vedeă eu și ce mi s'a spus de la bătrâni, în cursul călătoriilor mele făcute în Meglen, înainte de marele războiu, cu privire la starea din urmă a Românilor și la aceea din trecut, când în administrația lor internă, se pare că și Meglenoromânii s'au bucurat de aceeaș

